

LBRIS

We know
books

JULIA QUINN

CEALALTĂ
DOMNIȘOARĂ
BRIDGERTON

Traducere din limba engleză
ELENA ARHIRE

LITERA
București

Capitolul 1

Începutul verii, 1786

Pentru o tânără care crescuse pe o insulă – și, mai exact, în Somerset –, Poppy Bridgerton își petrecuse nespus de puțin timp pe coastă.

Nu era străină de apă. Lângă reședința familiei ei se afla un lac, iar părinții lui Poppy insistaseră ca toți copiii lor să învețe să înoate. Sau, mai bine zis, insistaseră ca toți fiii lor să învețe să înoate. Pe Poppy, singura fiică, o înfuria ideea de a fi singura din familia Bridgerton care putea să moară într-un naufragiu și le-o și spusese limpede părinților ei – verde-n față – chiar înainte de a trece valvârtej pe lângă cei patru frați și de a se arunca în apă.

Învățase să înoate mai repede decât trei dintre cei patru frați ai ei (nu era corect să se compare cu cel mare; *firește* că el învăța mai repede) și, până în ziua de azi, era, în opinia ei, cea mai iscusită înotătoare din familie. Nu era deloc relevant faptul că reușise să ajungă la un asemenea nivel mai degrabă de ciudă decât din vreun talent înăscut. Era *important* să înveți să înoți. Ar fi învățat și dacă părinții ei nu i-ar fi spus la început să aștepte cuminte pe iarbă.

Poate.

Dar azi nu avea să înoate. Aici era la ocean – sau, cel puțin, pe Canalul Mânecii –, iar apa rece și amară nu semăna nicidecum cu apele liniștite ale lacului de acasă. Poate că Poppy era genul care

să meargă împotriva curentului, dar nu era vreo nătăfleată. Și, oricât de singură s-ar fi simțit, chiar nu avea nimic de demonstrat nimănui.

În plus, se distra teribil explorând plaja. Întinderea catifelată de nisip de sub picioare, aroma de apă sărată care plutea în aer... pentru ea, toate erau la fel de exotice ca o călătorie în Africa.

„Hai, nici chiar așa“, își spuse Poppy în gând, în timp ce ronțai o bucățică din familiara brânză englezească pe care o luase cu ea în drumeție. Totuși, era o experiență nouă și o schimbare de decor binevenită. Iar lucrul acesta era important pentru ea.

Mai ales acum, când restul vieții ei părea că avea să fie exact la fel cum fusese dintotdeauna.

Era aproape iulie, iar al doilea sezon al lui Poppy la Londra – felicitările de rigoare i se datorau mătușii ei aristocrate, Lady Bridgerton – se încheiase de curând. Poppy se trezise la final de sezon întocmai ca la început de sezon – nemăritată și singură.

Și puțin plictisită.

Ar fi putut să rămână la Londra ca să se bucure de ultimele scântei ale vâltorii sociale, în speranța că avea să ajungă să cunoască pe cineva care îi scăpase până acum (puțin probabil). Ar fi putut să accepte invitația mătușii de a se retrage la țară în Kent, sperând că avea să îi placă unul dintre domnii neînsurați care fuseseră invitați să li se alăture din pură întâmplare la cină (cu atât mai puțin probabil). Însă o asemenea decizie ar fi însemnat să strângă tare din dinți și să încerce să-și țină gura când mătușa Alexandra avea să vrea să afle ce se întâmplase cu cea mai recentă cerere în căsătorie (cel mai puțin probabil).

Avusese de ales între niște perspective care mai de care mai plicticoase, dar, din fericire, fusese salvată de scumpa ei prietenă din copilărie, Elizabeth, care se mutase cu câțiva ani în urmă la Charmouth cu soțul ei, binevoitorul și studiosul George Armitage.

Cu toate acestea, George fusese nevoit să plece în Northumberland pentru o problemă urgentă de familie, ale cărei detalii Poppy nu le pricepuse niciodată pe deplin, iar Elizabeth rămăsese singură în casa ei de pe malul mării, fiind însărcinată în șase luni și jumătate. Plictisită și nevoită să stea mai mult în casă, prietena

ei o invitase să-i facă o vizită prelungită, iar Poppy acceptase cu mare drag. Urma să fie ca pe vremuri pentru cele două prietene.

Poppy mai mușcă o bucățică de brânză. Ei bine, ca pe vremuri, exceptând burta uriașă a lui Elizabeth. Un detaliu nou în peisaj.

Motiv pentru care Elizabeth nu o putea însoți în incursiunile pe care le făcea în fiecare zi de-a lungul țărmului, dar nu conta. Poppy știa prea bine că reputația ei nu avusese niciodată nimic de-a face cu *sfiala*, dar, în ciuda firii ei volubile, se bucura nespuse de propria companie. Și, după luni bune dominate de discuții de complezență la Londra, i se părea minunat să-și mai limpezească mintea cu aerul pătrunzător al mării.

Încercase să exploreze câte un nou traseu în fiecare zi și fusese încântată să descopere o mică rețea de peșteri la jumătatea drumului dintre Charmouth și Lyme Regis, ascunsă acolo unde valurile înspumate sărutau țărmul. Cele mai multe se umpleau cu apă la flux, dar, după ce cercetase peisajul, Poppy era convinsă că trebuiau să mai existe alte câteva care nu se inundau și era hotărâtă să descopere măcar una dintre aceste peșteri.

Firește, doar de dragul provocării. Nu pentru că avea nevoie de o peșteră care să nu se inunde niciodată în Charmouth, Dorset, Anglia.

În Marea Britanie, Europa, lumea mare.

Trebuia să se ridice la înălțimea provocărilor când avea ocazia, din moment ce se *afla* în Charmouth, Dorset, Anglia, care părea să fie un colțișor foarte mic din lumea cea mare.

Terminându-și ultimele îmbucături din prânz, ea cercetă atent stâncile. Avea soarele în spate, dar lumina era îndeajuns de puternică încât să o facă să tânjească după o umbrelă sau măcar după un copac semeț care să o adăpostească la umbra lui. Pe deasupra, era încântător de cald afară, iar ea își lăsase redingota acasă. Chiar și eșarfa, pe care o purtase ca să-și protejeze pielea de razele soarelui, începea să îi dea mâncărimi și să-i încălzească pieptul.

Dar nu mai făcea cale întoarsă acum. Era prima dată când ajungea atât de departe, și, la drept vorbind, ajunsese până aici doar după ce o convinsese pe slujnica plinuță a lui Elizabeth, desemnată ca damă de companie/însoțitoare pentru ea, să rămână în oraș.

– Gândește-te că te bucuri de o după-amiază liberă, îi spusese Poppy cu un zâmbet triumfător.

– Nu știu ce să zic. Expresia de pe chipul lui Mary era șovăitoare. Doamna Armitage a spus foarte clar că...

– Doamna Armitage nu mai gândește limpede de când a aflat că așteaptă un copil, o întrerupsese Poppy, cerându-și scuze de la Elizabeth în gând. Din câte mi s-a spus, așa se întâmplă cu toate femeile, adăugase ea, încercând să distragă atenția slujitoarei de la subiectul în cauză, și anume să o însoțească sau nu pe Poppy.

– Ei bine, asta sigur e adevărat, spusese Mary, înclinând capul într-o parte. Când cumnata mea a rămas grea cu băieții ei, n-am reușit să scot de la ea un singur cuvânt rațional.

– Exact! exclamase Poppy. Elizabeth știe că o să fiu în regulă de una singură. La urma urmei, nu sunt vreo domnișorică neputincioasă. Ba chiar se spune că sunt o cauză pierdută. În timp ce Mary încercase să o asigure de contrariul, Poppy adăugase: Mă duc doar să mă plimb pe țârm. Știi asta. Ai venit cu mine ieri.

– Și cu o zi înainte, spusese Mary cu un oftat, fără a fi prea entuziasmată de perspectiva unei alte după-amiezi de chinuri groaznice.

– Și cu o zi înainte, subliniasse Poppy. Și toată săptămâna de dinainte?

Mary încuviințase necăjită din cap.

Poppy nu zâmbise. Se pricepea de minune la asta. Dar victoria o aștepta chiar după colț.

La propriu.

– Ascultă, spusese ea, împingându-și slujitoarea spre o ceainărie drăguță, nu mai bine rămâi să te odihnești un pic? O meriți. Te-am cam epuizat, nu crezi?

– Ai fost foarte bună cu mine, domnișoară Bridgerton, zisese Mary cu sufletul la gură.

– Bună și obositoare, replicase Poppy, mângâind mâna lui Mary în timp ce deschisese ușa ceainăriei. Muncești atât de mult. Meriți să te bucuri de câteva minute doar pentru tine.

Astfel că, după ce Poppy plătise pentru un ceainic cu ceai și o farfurioară cu biscuiți, reușise să scape – cu doi biscuiți în buzunar – și acum era minunat, binecuvântat de singură.

Dacă ar fi existat pe lume și pantofi potriviți pentru cățărutul pe stânci, ar fi fost perfect. Cizmulițele ei erau foarte practice, dar rezistența lor nici nu se compara cu cea a ghetelor fraților ei. Se uitase bine pe unde pășea, ca să nu-și sucească vreo gleznă. Prin această parte a plajei nu prea vedeai picior de om. Deci dacă se rănea, numai Dumnezeu știa când avea să vină cineva să o caute.

Ea înaintă fluierând, bucurându-se de un comportament atât de necuviincios (cuvântul ar fi scos-o din sărite pe mama ei!), apoi decise să-și facă de cap și să fredoneze o melodie ale cărei cuvinte nu erau chiar potrivite pentru urechile delicate ale unei femei.

– *Oh, hangița coborî pân' la o... o... o... ocean*, începu ea să cânte fericită, *cu ochii spre al ei...* Ce-i asta?

Se opri brusc, aruncând o privire spre o formațiune ciudată șlefuită în stâncile din dreapta ei. O peșteră. Nu putea să fie nimic altceva. Și era suficient de departe de mal cât să nu se inunde la reflux.

– Ascunzătoarea mea secretă, prieteni, spuse ea, făcând cu ochiul în timp ce schimbă direcția de mers.

Părea locul perfect pentru un pirat, departe de drumurile bătătorite, intrarea fiind ascunsă de trei bolovani mari. Serios, era o minune că reușise să o observe.

Poppy se strecură printre bolovani, remarcând în treacăt că unul dintre ei nu era atât de mare pe cât i se păruse inițial. Se furișă înăuntrul peșterii. Trebuia să-și fi adus o lampă, se gândi ea, așteptând ca ochii să i se adapteze la întuneric, chiar dacă Elizabeth sigur ar fi vrut să afle de ce avea nevoie de *așa ceva*. Era greu de explicat de ce aveai nevoie de o lampă când te plimbai pe plajă în plină zi.

Poppy făcu vreo câțiva pași mici, lăsându-și încălțările să alunece cu grijă pe pământ, cercetând cu picioarele denivelările, din moment ce nu le vedea cu ochiul liber. Era greu să-ți dai seama, dar peștera părea adâncă, întinzându-se cu mult dincolo de lumina ce pătrundea prin intrare. Ea înaintă, încurajată de fiorul descoperirii, îndreptându-se încet spre partea din spate... încet... încet... până când...

– Au! țipă ea, tresărind când mâna i se izbi în ceva tare, de lemn. Au! spuse ea din nou, frecând locul care o durea cu cealaltă mână. Au, au, au! Asta a fost...

Cuvintele îi rămăseră suspendate în aer. Indiferent de ce se lo-vise, nu părea să fie vreun afloriment natural al peșterii. De fapt, simțise mai degrabă colțul plin de așchii al unei lăzi făcute din lemn aspru.

Băjbâind, întinse mâna până când întâlni – de astă dată, mai cu blândețe – un panou plat de lemn. Era, fără nici o îndoială, o ladă.

Poppy scoase un mic chicot de veselie. Ce descoperise? Comoara piraiților? Prada unor contrabandiști? Peștera mirosea a mucegai și părea să nu fie folosită. Astfel că orice ar fi descoperit ea probabil se afla aici de secole.

– Pregătește-te să descoperi marea comoară!

Ea râse, fericitându-se în întuneric. O cercetare rapidă îi dădu de înțeles că lada era mult prea grea pentru a fi ridicată, astfel că își trecu degetele peste margine, încercând să-și dea seama cum să o deschidă. La naiba! Era bătută în cuie. Era nevoită să se întoarcă, chiar dacă habar nu avea cum să explice faptul că îi trebuiau o lampă și o rangă.

Cu toate că...

Ea lăsă capul într-o parte. Dacă exista o ladă – două, de fapt, una peste cealaltă –, aici, cine știa ce era mai în spate?

Înaintă în întuneric, cu brațele întinse prudent în față. Încă ni-mic. Nimic... Nimic...

– Atenție acolo!

Poppy încremeni.

– Căpitanul o să-ți ia gâtul dacă o scapi.

Poppy simți că-i stă inima, dar fu ușurată când își dădu seama că vocea aspră de bărbat nu vorbea cu ea.

Ușurarea fu înlocuită numaidecât de groază. Încet, își cuprinse trupul într-o îmbrățișare strânsă.

Nu era singură.

Cu mișcări chinuitor de prudente, se trase cât mai în spatele lă-zilor. În peșteră era întuneric, iar ea aproape încetă să mai respire, astfel că oricine s-ar mai fi aflat aici nu avea să o vadă decât dacă...

– Aprinzi lampa aia afurisită?

Dacă avea o lampă.

O flacăară se aprinse, luminând partea din spate a peșterii. Poppy se încrunță. Bărbații veniseră din spatele ei? Și, dacă da, cum? Unde ducea peștera?

– Nu avem prea mult timp, spuse unul dintre bărbați. Grăbește-te și ajută-mă să găsec ce ne trebuie!

– Și cu restul cum rămâne?

– O să fie în siguranță până ne întoarcem. În orice caz, este ultima dată.

Celălalt bărbat râse.

– Așa zice căpitanul.

– Vorbește serios de data asta.

– Nu o să renunțe niciodată.

– Ei bine, dacă el nu renunță, eu renunț.

Poppy auzi un mormăit chinuit, urmat de un:

– Sunt prea bătrân pentru asta.

– Ai pus bolovanul la intrare? întrebă primul bărbat, răsuflând greoi în timp ce lăsă ceva pe pământ.

De aceea se chinuise să intre, își dădu Poppy seama. Ar fi trebuit să se întrebe cum de încăpuse o asemenea ladă prin deschizătura aceea strâmtă.

– Ieri, se auzi răspunsul. Cu Billy.

– Cu pușlamaua aia sfrijită?

– Aha. Cred că merge pe 13 ani.

– Nu mai spune!

Doamne, se gândi Poppy, nimerise într-o peșteră cu niște contrabandiști – poate chiar pirați! – care sporovăiau ca două bătrânici.

– Ce ne mai trebuie? se auzi vocea mai groasă.

– Căpitanul a spus că nu pleacă fără o ladă de coniac.

Poppy simți că rămâne fără aer. *O ladă?*

Celălalt bărbat izbucni în râs.

– Ca să o vândă sau să o bea?

– Cred că ambele.

Un alt chicot.

– Atunci ar face bine să împartă.

Poppy se uită disperată în jur. Lampa împrăstia suficientă lumină pentru ca ea să deslușească acum ce era în jurul ei. Unde *naiba*

să se ascundă? În peretele peșterii era săpată o mică adâncitură în care ar fi putut să se strecoare, dar bărbații ar fi trebuit să fie orbi ca să nu o observe.

Cu toate acestea, era mai bine acolo decât unde se afla acum. Poppy se trase în spate, făcându-se mică de tot, mulțumind cu cerul și pământul că nu-și pusese de dimineață rochia de un galben strălucitor și rostind în sinea ei prima rugăciune sinceră din ultimele câteva luni.

Te rog, te rog, te rog.

O să fiu un om mai bun.

O să-mi ascult mama.

O să ascult până și slujba la biserică.

Te rog, te rog...

– Doamne, Dumnezeule mare!

Poppy își întoarse încet privirea spre bărbatul care se înălța deasupra ei.

– Pe mine, Dumnezeu m-a uitat, mormăi ea.

– Cine ești? o întrebă bărbatul, împingându-și lanterna mai aproape de fața ei.

– Cine ești tu? ripostă Poppy, înainte de a-și da seama de relativa lipsă de înțelepciune a unei asemenea replici.

– Green! strigă bărbatul.

Poppy clipi nedumerită.

– Green!

– Ce-i? mormăi celălalt bărbat – pe care părea să-l cheme Green.

– E o fată aici!

– Ce?

– Aici. E o fată.

Green veni cu sufletul la gură.

– Cine dracu' este? întrebă el pe un ton categoric.

– Nu știu, spuse agitat celălalt bărbat. Nu mi-a zis.

Green se aplecă, împingându-și fața îmbătrânită mai aproape de chipul lui Poppy.

– Cine ești?

Poppy nu spuse nimic. Cel mai adesea, nu-și ținea gura, dar acum i se părea momentul potrivit să înceapă să o facă.

– Cine ești? repetă el, de această dată mormăindu-și apăsate cuvintele.

– Nimeni, răspunse Poppy, găsind o fărâcă de curaj în faptul că bărbatul părea mai mult obosit decât furios. Ieșisem doar să mă plimb. Nu vă deranjez. O să îmi văd de drumul meu. Nimeni nu o să știe vreodată...

– Eu o să știu, spuse Green.

– Ca, de altfel, și eu, adăugă celălalt, scărpinându-se în cap.

– Nu o să suflu o vorbă, îi asigură Poppy. Nici nu știu ce...

– La naiba! înjură Green. La naiba, la naiba, la naiba, la naiba, la naiba!

Poppy se uită disperată spre cei doi bărbați, încercând să-și dea seama dacă îi era de folos să adauge ceva. Îi era greu să le ghicească vârsta. Aveau amândoi aspectul pe care îl căpătai după ce îți petreceai prea mult timp în soare și vânt. Erau îmbrăcați simplu, în cămăși și pantaloni dintr-un material aspru, înfipti în cizmele înalte pe care le purtau bărbații chiar dacă știau că aveau să se ude la picioare.

– La naiba! răbufni iar Green. Numai asta ne mai trebuia.

– Ce să facem cu ea? întrebă celălalt bărbat.

– Nu știu. Nu putem să o lăsăm aici.

Cei doi bărbați amuțiră, uitându-se la ea de parcă ar fi fost cea mai grea povară de pe lume care urma să se lase pe umerii lor.

– Căpitanul o să ne omoare, oftă Green în cele din urmă.

– Nu este vina noastră.

– Cred că ar trebui să-l întrebăm ce să facem cu ea, spuse Green.

– Nu știu pe unde este, răspunse celălalt. Tu știi?

Green clătină din cap.

– Nu e pe navă?

– Nu. Ne-a dat întâlnire pe punte cu o oră înainte să ridicăm ancora. Avea ceva treburi de rezolvat.

– La naiba!

Poppy nu mai auzise niciodată rostindu-se atât de des *la naiba* într-o singură întâlnire, dar nu i se păru important să menționeze.

Green oftă, închizând ochii, cu o expresie ce putea fi descrisă drept întruchiparea celei mai cumplite nenorociri.

- N-avem de ales, spuse el. Trebuie să o luăm cu noi.

- Ce? întrebă celălalt bărbat.

- *Poftim?* zberă Poppy.

- Doamne, mormăi Green, frecându-și urechile. Tu chiar ai scos strigătul ăsta pe gură? El scoase un oftat plin de durere. Sunt prea bătrân pentru asta.

- Nu putem să o luăm! se împotrivi celălalt bărbat.

- Mergi pe mâna lui, spuse Poppy. În mod evident, este un om foarte inteligent.

Prietenul lui Green se îndreptă ceva mai mult de spate și îi aruncă un zâmbet luminos.

- Numele meu e Brown, spuse el și îi făcu un semn politicos din cap.

- Hmm, încântată de cunoștință, spuse Poppy, întrebându-se dacă ar fi trebuit să întindă mâna.

- Tu crezi că eu vreau să o iau? întrebă Green. E ghinion să ai o femeie pe navă, cu atât mai mult una ca ea.

Poppy întredeschise ușor buzele la auzul insultei.

- Ei bine, dădu ea să spună, doar pentru a fi întreruptă de Brown, care întrebă:

- Ce are ea? Mi-a spus că sunt inteligent.

- Ceea ce ne arată că ea nu este. Și, pe deasupra, vorbește.

- Și tu, ripostă Poppy.

- Vezi? spuse Green.

- Nu e atât de rea, insistă Brown.

- Tocmai ai spus că nu o vrei pe vas!

- Ei bine, nu, dar...

- Nu există nimic mai rău pe lume decât o femeie căreia nu-i mai taste gura, mormăi Green.

- Sunt multe lucruri mai rele de atât, spuse Poppy, și ești foarte norocos dacă nu ți-a fost dat să ai parte de ele.

Green se uită lung la ea. Doar o privi. Apoi spuse cu un geamăt:

- Căpitanul o să ne omoare.

– Nu și dacă nu mă luați cu voi, se grăbi să spună Poppy. Nu o să aflu niciodată.

– Ba o să aflu, spuse Green cu voce amenințătoare. El află mereu totul.

Poppy își prinse ușor între dinți buza de jos, gândindu-se la opțiunile pe care le avea. Nu credea că ar fi putut să fugă de ei, și, oricum, Green îi bloca drumul spre intrare. Se gândi că ar fi putut să izbucnească în plâns și să spered că lacrimile aveau să trezească în ei compasiunea, dar asta presupunea ca bărbații să și aibă așa ceva.

Se uită la Green și zâmbi șovăitor, încercând marea cu degetul.

Green o ignoră și se întoarse spre prietenul lui.

– La ce oră... El se opri. Brown dispăruse. Brown! țipă el. Unde dracu' te-ai dus?

Capul lui Brown se ivi din spatele unei grămezi de cutii.

– Iau niște funii.

Funii? Poppy simți că i se usucă gâtul.

– Bine, mormăi Green.

– Nu vrei să mă legați, spuse Poppy, găsind puterea de a rosti acele cuvinte.

– Nu, eu chiar nu vreau, spuse el, dar trebuie, așa că hai să facem să ne fie cât mai ușor amândurora, vrei?

– Doar n-ai impresia că o să vă las să mă luați captivă și o să stau cu mâinile în sân, nu?

– Așa speram.

– Ei bine, n-ai decât să sperii cât vrei, domnule, pentru că eu...

– Brown! strigă Green.

Suficient de tare încât să o facă pe Poppy să tacă.

– Am luat funia! se auzi răspunsul.

– Bun. Ia și celelalte lucruri!

– Care celelalte lucruri? îl întrebă Brown.

– Da, spuse Poppy enervată. Care celelalte lucruri?

– Celelalte lucruri, zise Green nerăbdător. Știi la ce mă refer. Și o cârpă.

– Oh, celelalte lucruri, spuse Brown. Exact.

– Care celelalte lucruri? întrebă Poppy.

– Nu vrei să știi, îi răspunse Green.

– Ba fii convins că vreau, ripostă Poppy, tocmai când începea să își spună că poate nu voia.

– Ai spus că nu o să stai cu mâinile în sân, explică el.

– Da, dar ce treabă are asta cu...

– Mai știi când am spus că sunt prea bătrân pentru asta?

Ea încuviință din cap.

– Ei bine, în „asta“ intră și să nu stai tu cu mâinile în sân.

Brown apăru din nou, ținând în mână o sticlă verde care avea un aer vag medicinal.

– Poftim! spuse el și i-o întinse lui Green.

– Nu că n-aș putea să mă descurc cu tine, explică Green, scoțând dopul. Dar de ce să o fac? De ce să mă complic mai mult decât trebuie?

Poppy nu avea un răspuns. Privi lung spre sticlă.

– Vrei să beau asta? șopti ea.

Mirosea groaznic.

Green clătină din cap.

– Ai o cârpă? îl întrebă pe Brown.

– Scuze!

Green mai scoase un geamăt istovit și își aținti privirea spre șalul din in pe care ea și-l îndesase în corsajul rochiei.

– Trebuie să-ți folosim batista, îi spuse el lui Poppy. Nu te mișca!

– Să ce? strigă ea, trăgându-se brusc înapoi, în timp ce el îi smulse șalul.

– Îmi pare rău, spuse el și, în mod ciudat, păru să vorbească serios.

– Nu face asta! spuse Poppy cu respirația tăiată, căutând să se îndepărteze cât mai mult de el.

Dar nu ajunsese chiar foarte departe, din moment ce stătea cu spatele la peretele peșterii, și, în timp ce privi îngrozită, el turnă o cantitate generoasă din lichidul nociv pe materialul vaporos al șalului. Care se udă cât ai zice pește, și vreo câteva picături chiar aterizară pe jos, fiind înghițite numaidecât de pământul jilav.

– Trebuie să o ții pe loc, îi spuse Green lui Brown.

– Nu, zise Poppy, în timp ce brațele lui Brown se înfășurară în jurul ei. Nu!

– Îmi pare rău! spuse Brown, și chiar păru sincer.

Green mototoli șalul în pumn și i-l puse brusc peste gură. Poppy simți că se sufocă, chinându-se să respire sub asaltul violent al vaporilor înăbușitori.

Și lumea ei se cufundă în întuneric.